

χήθηκεν ὁ καπετάνιος τραβώντας τὰ μαλ-
λιά του.

Ἄλλ' ὁ Μπαρμπατρίμης ὁ ναύκληρος
έτρεξε χαρούμενος καὶ τοῦ βούλωσε τὸ
στόμα.

—Φτύς' στὸν κόρφο σου! τοῦ λέγει βια-
στικά· φτύς' στὸν κόρφο σου καὶ μὴ βαρ-
γομάς τὸ Θεό!... Νὰ ποῦ ξεδιάλυσε ἡ
κακοσημαδιά· κἀλλιο στὸ καράβι παρὰ
στὸ σπίτι.

Ὁ καπετὰν Κρεμύδας ἐγύρισε καὶ τὸν
κύτταξε ἄφωνος, ἄλαλος. Ἦρθεν ἔξαφνα
μπροστά του ἡ θλιθερὴ εἰκόνα τοῦ σπιτιοῦ
του, ὅπως ἦταν ὅταν τὸ ἄφησε μὲ τὴ γυ-
ναϊκά του κλιναρομένη νὰ χαροπαλεύῃ· νὰ
γυρίζῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ φωτεινὰ καὶ ὑγρά
μάτια νὰ τὸν ζητᾷ καὶ κάτω τὰ παιδιὰ
του νὰ σέρνονται καὶ νὰ κλαῖνε μόνα κ'
ἔρημα. Καὶ ὁ μαυροκαπετάνιος πέφτοντας
μὲ λυγμούς καὶ δάκρυα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ
Μπαρμπατρίμου.

—Ναί· εἶπε μὲ φωνὴ μισοσβυσμένη, λὲς
καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀκούσῃ οὐτ' αὐτὸς
ὁ ἴδιος· δόξα νᾶχῃ ὁ Θεός. Κἀλλιο στὸ
καράβι παρὰ στὸ σπίτι...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ'

Διήγημα Μανρικίου Γιοκά.—Μετάφρ. Ν. Ἐπ.

Καὶ ὅλοι ἦσαν λυπημένοι, καὶ ὅλοι ἔφε-
ρον βαθύχρῳμα ἐνδύματα. Ὁ γαμβρός
ἐκλαιεν, ἐν ᾧ τὰ δάκρυα τοῦ πατρὸς εἶχον
πλέον ἐξαντληθῇ. Δύο συγγενεῖς ὑπεβά-
σταζον τὴν ἀτυχὴ Ἑρτσαν. Ἐνηγκαλίσθη
τόσον ἰσχυρῶς τὸ φέρετρον τῆς ἀδελφῆς
τῆς, ὅταν ἠθέλησαν νὰ τὸ καταβιβάσουν
εἰς τὸν τάφον, ὥστε ἐδέσσε νὰ τὴν ἀπο-
σπάσουν ἐκεῖθεν διὰ τῆς βίας καὶ νὰ τὴν
μεταφέρουν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐκεῖ περιέμεινε
τὴν ἐπάνοδον τῶν συγγενῶν τῆς. Τῇ ἐφαί-
νετο ὅτι καὶ ἡ Ἰλόνκα ἐμελλε νὰ ἐπα-
νέλθῃ καὶ ὅταν εἶδεν εἰσερχομένους τὸν
πατέρα τῆς καὶ τὸν Βαρκζαί μόνους, ἡ
λύπη τῆς ὑπῆρξε τόσον ἰσχυρά, ὥστε ἐλι-
ποθύμησεν. Ὁ Βαρκζαί τὴν ἀνήγειρε καὶ
ἠθέλησε νὰ τὴν μεταβιβάσῃ εἰς τὰς ἀγ-
κάλας τοῦ πατρὸς τῆς.

«Κράτησέ την — τῷ εἶπεν ὁ γέρον
Πέτκη, — τώρα πλέον δὲν ἔχω παρ' αὐτὸ
τὸ παιδί. Ἄς λάβῃ τὴν θέσιν τῆς ἀδελ-
φῆς τῆς καὶ ἄς εἶνε εὐτυχής».

Ὁ Βαρκζαί ἐπεριποιήθη τὴν νεάνιδα,
ἐπικινδύνως ἀσθενῇ ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας
καὶ δὲν ἀπῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας, παρὰ μόνον
ἀφ' οὗ ἡ Ἑρτσαν ἀνέρωσεν.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ γέρω Πέτκη, νὰ δώσῃ
τὴν θυγατέρα του Ἑρτσαν εἰς τὸν Βαρκ-
ζαί, δὲν ἔμεινε μυστικὴ διὰ κανένα, ἀλλ'
ἔπρεπε νὰ παρέλθῃ τὸ ἔτος τοῦ πένθους.

Καὶ τὸ ἔτος παρῆλθε βραδέως, παρέχον
ὁλοὲν εἰς τὸν Πέτκη τὴν βεβαιότητα, ὅτι δὲν
εδύνατο νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν θυγατέρα του

μὲ καλλίτερον καὶ ἐντιμώτερον ἄνθρωπον
ἀπὸ τὸν Βαρκζαί.

Μετὰ τὴν πάροδον τοῦ πένθους, ἐώρ-
τασαν τοὺς γάμους.

Ὁ Βαρκζαί ἐπῆρε μαζί του τὴν νεά-
νιδα, τὴν ὁποίαν ὑπερηγάπα καὶ ἡ εὐτυ-
χία τῶν νέων ἐπέχυσεν ὀλίγον βάλσαμον
ἐπὶ τῆς πληγῆς τοῦ γηραιοῦ πατρὸς.

Τὸ ὄνειρον τῆς Ἑρτσας ἐγένειε πραγμα-
τικότης.

Ἄς ἴδωμεν τώρα πῶς ἐπραγματοποιήθη
καὶ τὸ ὄνειρον τῆς ἀδελφῆς τῆς.

*

Νεαρός τις ποιμὴν ἐβάδιζε κατὰ μῆκος
τοῦ Ζάμου τὴν νύκτα καθ' ἣν θορυβώδης
ἑωρτάζετο ὁ γάμος τῆς πρωτοτόκου θυγα-
τρὸς τοῦ Πέτκη.

Εἶχε σταματήσει καὶ ἤναψε πῦρ ἀπὸ
κλάδους ἐλάτης. Ὁχρότατος, ρεμβώδης,

προσῆλου τὰ ὄμματα ἐπὶ τῆς πυρᾶς, χω-
ρὶς νὰ τὴν βλέπῃ. Ἐκάθητο παρὰ τὴν
ὄχθην, ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ἐνὸς δένδρου, τὸ
ὁποῖον ὁ ποταμὸς εἶχεν ἐκρίζῳσι καὶ
ἀφήσει κατόπιν ἐκεῖ. Τὸ πρόσωπον τοῦ
ποιμένος ἦτο εὐμορφον καὶ λευκόν. Ἡ
μαύρη του κόμη ἐπιπτεν εἰς βοστρύχους
ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀπλῆ δὲ καὶ πτωχικὴ ἦτο
ἡ περιβολή του. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ μετώπου
του ἔβλεπε τις τὴν αἴγλην τῆς ἐμπνεύσεως,
τὴν ὁποίαν εἰς μάτην ἐπικαλεῖται πολλὰ-
κις ὁ στιχοποιὸς καὶ ἡ ὁποία, εἰς τὰ
βουνὰ καὶ εἰς τὰς πεδιάδας, ψιθυρίζει
ιδέας ὑψηλὰς παρὰ τὸ οὖς ἀνθρώπων τινῶν,
τοὺς ὁποίους εὖ νοεῖ ὁ Θεός. Καὶ οἱ ἄνθρω-
ποι αὐτοὶ οἱ προνομιούχοι ψάλλουν σχεδὸν
ἀσυνειδήτως καὶ ἐν τούτοις οἱ ἀνεπιτή-
δευτοὶ αὐτῶν μελωδίαί φέρουν δάκρυα εἰς
τοὺς ὀφθαλμούς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὰς
ἀκούουν.

Περίξ τοῦ ποιμένος τὰ πάντα ἐκοιμῶν-
το· οἱ ποιμένες, τὰ ποίμνια, ἡ φύσις ὁλό-
κληρος ἦτο βυθισμένη εἰς ὕπνον βαθύν·
μόνος ὁ νεανίας ἠγρύπνει καὶ ἐπαίξε μὲ
τὸν αὐλὸν του ἄσματτα, τὰ ὁποῖα κανεῖς
δὲν τῷ εἶχε διδάξει, καὶ τὰ ἐπαίξεν ὥς ἐν
ὄνειρῳ, σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ.

Ἐνίστε ἡ μελωδία ἔπαυεν, ἀλλὰ τότε
ἡ ἡχώ τὴν ἐπανελάμβανε τρυφερώτεραν
καὶ γλυκυτέραν.

Ὁ ποιμὴν δὲν παίζει πλέον, παρατηρεῖ
ἐν ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον παρασύρει ὁ πο-
ταμός. Τὸ ὕδωρ περιδινεῖται, τὸ ἀντικεί-
μενον στρέφεται, στρέφεται καὶ ἐξαίφνης τὸ
ρεῦμα ἀποθέτει ἐν ἀνθρώπινον σῶμα ἐπὶ
τῆς ἀκτῆς. Μὲ τὴν κλίτσαν του ὁ ποιμὴν
ἔλκει τὸ πτώμα πρὸς ἑαυτὸν καὶ οἱ ὀφθαλ-
μοὶ του δὲν δύνανται νὰ πιστεύσουν τοι-
οῦτον θαῦμα. Παρθένον ὥραιον, ὥραιο-
τέραν ἀπὸ ὅλας ὅσας εἶχεν ἴδει κατ' ὄναρ,
εἶχεν ἐκθράσει ὁ ποταμός. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς
νεάνιδος εἶνε κλειστοί, τὰ μαῦρά της μαλ-
λιά σκεπάζουν τὸ στῆθος τῆς καὶ τὸ σῶμα
τῆς εἶνε παγωμένον.

Ὁ νεαρός ποιμὴν ἀνέλαβεν εἰς τὰς ἀγ-
κάλας του τὸ πτώμα καὶ ἠκολούθησε μετ'
αὐτοῦ τὴν ὄχθην. Ἐξύπνησε τοὺς συν-
τρόφους του καὶ τῇ βοηθείᾳ αὐτῶν ἐξή-
πλωσε τὴν νεκράν ἐπάνω εἰς μίαν κάπαν.

«Δυστυχισμένο κορίτσι — ἐψιθύρισαν οἱ
ποιμένες περίλυποι — νάποθάνῃ εἰς τὸ ἄν-
θος τῆς ἡλικίας του!»

Ὁ νέος ἐγονυπέτησε παρὰ τὴν νεκράν.
Προσεπάθει νὰ θερμάνῃ τὰς χεῖρας καὶ
τοὺς πόδας τῆς παρθένου καὶ κατεφίλει
τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς διαπαντὸς κεκλει-
σμένους, ὡς ἂν ἤθελε νὰ τῇ δώσῃ τὴν
ιδιὴν του ζωὴν δι' ἐνὸς τῶν φιλημάτων
ἐκείνων.

«Πηγαίνετε νὰ μου ἐτοιμάσετε ἐν φο-
ρεῖον — εἶπεν εἰς τοὺς ἄλλους ποιμένες, —
θὰ πάρω μαζί μου αὐτὸ τὸ κορίτσι εἰς τὰ
βουνὰ. Ἡ μητέρα μου ξεύρει γιὰτρικὰ
ποῦ θὰ τὴν ἐξυπνήσουν».

—Τὸ κορίτσι εἶνε πεθαμένο — εἶπον οἱ
ποιμένες.

—Δὲν θέλω νὰ το πιστεύσω· εἶνε τό-
σον ὥραία! Ἰδέτε τὴν λιγάκι· αὐτὸ τὸ εὐ-
μορφο πρόσωπον, αὐτὰ τὰ κάτασπρα χε-
ράκια, νὰ τα φάγῃ ἔτσι γρήγορα τὸ χῶμα!
Ἄ, ὄχι, ὄχι, ἐλάτε, γρήγορα ἓνα φορεῖον!
Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀκόμη ζωὴ εἰς αὐτὸ τὸ
σῶμα· τὰ δάκτυλα εἶνε ἀκόμη μαλακά.
Πόσοι καὶ πόσοι ποῦ τοὺς ἐλέγαμεν πεθα-
μένους, δὲν ἐξανάζησαν! Προσευχηθῆτε
στὸ δρόμο, προσευχηθῆτε στὸ ἐκκλησάκι
τῆς Παναγίας καὶ θὰ ζήσῃ.

—Εἶνε πεθαμένη, εἶπον οἱ ποιμένες.

Ἀπεμακρύνθησαν, κατεσκευάσαν ἐν φο-
ρεῖον καὶ προσηυχήθησαν πρὸ τῆς ἱερᾶς
εἰκόνης τῆς Παναγίας.

Ὁ ποιμὴν ἔμεινε μόνος.

«Ἄν εἶνε πεθαμένη — ἐσκέφθη — θὰ τὴν
πάρω μαζί μου καὶ θὰ τὴν θάψω κάτω ἀπὸ
τὸ δενδρὸν ἔβανον εἰς τὸν κήπον. Ἐκεῖ τοῦ-
λάχιστον θὰ τὴν ἔχω πάντα πλησίον μου».

Μετ' ὀλίγον οἱ ποιμένες ἐπανῆλθον φέ-
ροντες τὸ φορεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐξήπλω-
σαν τὴν νεάνιδα. Τὴν ἔφεραν οὕτω μα-
κράν, ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν, μέχρι τῆς
κατοικίας τοῦ ποιμένος. Ἡ μήτηρ του
ιάτρευε τὰς ἀσθενείας μὲ παντοειδῆς βο-
τάνας καὶ ρίζας. Ἐφθασαν περὶ τὰ ἐξη-
μερώματα. Ἡ γράϊα ἦλθεν εἰς προῦπάν-
τησιν τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ τὸν ἠρώτησε τί
ἔφερεν ἐπὶ τοῦ φορείου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἀθυμία τοῦ Διαβόλου, ποίημα Λεκόντ Δελίλ, μετάφρασις Ἀργύρη Ἑβταλιώτη.

Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ. Ποίησις καὶ πεζότης, διήγημα Γιαροσλάβ Φργλίχ, μετάφρασις Α. Π. Κ.

Λόγια τῆς πλώρης: Κακοσημαδιά, διήγημα ὑπὸ Ἀνδρέα Καραβίτσα.

Ὀνειρον καὶ ζωὴ, διήγημα Μαυρικίου Γιουκάϊ, μετ' εἰκόνων, μετάφρ. Ν. Ἐπ.

ὑπὸ τὴν γέφυραν, διήγημα ὑπὸ Ἡλία Α. Σταύρου.

Ὁ σκύλος μου, ποίημα ὑπὸ Ἀλεξ. Πάλλη. Λαογραφικά: Ναζιακαὶ προλήψεις, ὑπὸ Μιχ. Ἰαν. Μαρκόπολι.

Ἐπιστημονικὰ ἀνάλεκτα: Ζωὴ καὶ θάνατος ὑπὸ Ρ*.

Χαμένοι Ἀντίλαοι: Τὰ μάτια τῆς, Αὐγούλα, ποιήματα ὑπὸ Λάμπρου Πορφύρα.

Δάνειον Πνεῦμα. — Χρονικά. — Ἡ Ἀλληλογραφία μας.

Εἰς τὸ προσδεχέσθαι: Τὸ προαναγγελθὲν ἄρθρον τοῦ κ. Γ. Τυπάλδου Κοζάκη, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ παρόν, διότι καθυστέρησαν αἱ εἰκόνες, αἱ ὁποῖαι θὰ τὸ συνοδεύουν.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» Ἀθῆνας.

«Εἶνε ἓνα κορίτσι, ἀπῆλθην ὁ ποιμὴν. Μὲ ρωτοῦσες πάντα γιατί δὲν φέρνω νύμφην εἰς τὸ σπίτι. Νὰ τώρα, ποῦ ἔφερα· αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία, τὸ μόνο κορίτσι ποῦ ἀφίνω νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν καλύβην μου».

Ἡ γραῖα ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος ἔψαυσε τὴν καρδίαν τῆς καὶ τὰς χεῖρας καὶ δὲν ὠμίλησε τίποτε. Ὁ νέος παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ πρόσωπον τῆς μητρός του· ἀλλὰ μὴ ἀνακαλύψας εἰς αὐτὸ τίποτε ποῦ νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ ἐλπίδα, εἶπε στεναζών:

«Μητέρα, ἂν θάψουν αὐτὸ τὸ κορίτσι, δὲν θέλω πεῖν νὰ ξέρω τίποτε, καὶ οὔτε θέλω νὰ μου μιλήσῃς πεῖν γιὰ νύμφη. Ἀλλὰ δὲν θὰ φέρω!»

Ἡ γραῖα ἐξέβαλεν ἐκ τῆς καλύβης τῆς ὅλους, ἐκλείσε τὴν θύραν, ἔσυρε τὸν μοχλὸν καὶ ἔμεινε μόνη μετὰ τὴν νεκράν.

Ὁ υἱὸς δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ κατώφλιον, ἐκάθησεν ἐκεῖ καὶ περιέμενεν ἕως οὗ ἦλθεν ἡ νύξ. Ἄλλοι ἐδόσκησαν τὰ πρόβατά του καὶ ὁ αὐλὸς τοῦ ἔμεινε σιωπηλός. Ἀργὰ πολὺ, τὴν νύκτα, ἡ γραῖα ἐκάλυψε τὸν υἱὸν τῆς εἰς τὴν καλύβην. Ἀκροποδητὴ εἰσῆλθεν ἐκεῖνος εἰς τὸ μικρὸν πτωχικὸν δωμάτιον ὅπου ἦτο ἐξηπλωμένη ἡ νεάνις, μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς

ἀκόμη κλειστούς. Ἡ καρδία τοῦ ἐπαλλε μέχρι διαρρήξεως τοῦ στήθους. Ἡ μήτηρ ἐκράτει πτερόν ἀπὸ παγῶνι πρὸ τῶν χειλέων τῆς κόρης καὶ τὸ πτερόν ἐσεῖτο ἐλαφρῶς.

Ὁ νέος ἐγονάτισε καὶ δάκρυα εὐτυχίας ἐπλημμύρησαν τοὺς ὀφθαλμούς του.

Καὶ τότε Ζωζῆ—εἶπεν ἡ μήτηρ—πήγαινε στὴ δουλειά σου καὶ ἔχε πίστιν εἰς τὸν Θεόν».

Ἐκυψεν ἐπὶ τῆς νεάνιδος, ἡ ὁποία μόλις ἀπέπνεεν, καὶ ἐφίλησε τρυφερῶς τὴν χεῖρά της. Ἐπῆρε τὴν κλίτσαν τοῦ καὶ τὴν φλογέραν τοῦ καὶ ἀπῆλθεν. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ. Οὐδέποτε τὰ δάση καὶ τὰ λειβάδια ἤκουσαν ὠραιότερα ἄσματα.

Ἡ νεάνις ἐσώθη. Ἀλλ' ἐπὶ δύο ἀκόμη ἐβδομάδας κατείχετο ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ καὶ δὲν ἐλάμβανεν ἄλλην τροφὴν ἐκτὸς ὀλίγου ζωμοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ γραῖα τὴν ἡνάγκαζε νὰ πίνῃ διὰ τῆς βίας. Ὁ Ζωζῆς ἐκοιμάτο ἔξω, πρὸ τῆς θύρας, διὰ νὰ μὴ ταραττῇ τὰ ὄνειρα τῆς νεάνιδος· καὶ

τὰς νύκτας ἐκεῖνας ἔμαθε νὰ προσεύχεται.

Μίαν ἡμέραν ἡ μήτηρ εἶπε πρὸς τὸν υἱὸν τῆς:

«Πάρε χρήματα, πήγαινε εἰς τὴν Ἑστέγην καὶ ἀγόρασε ψωμί ἄσπρο, κρασί καὶ μωσχόκαρυα. Τὸ κορίτσι θὰ φάγῃ σήμερα».

Πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ὁ Ζωζῆς ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς πόλεως καὶ μακρόθεν εἶχεν ἰδεῖ καπνὸν κυνίζοντα τὴν στέγην τῆς καλύβης του.

«Ἡ μητέρα μου μαγερεύει τὸ φαγητὸν τῆς ἀρραβωνιαστικῆς μου» ἐσκέφθη καὶ μετὰ τὴν καρδίαν πλήρη χαρᾶς ἀνέσυρε τὴν φλογέραν τοῦ καὶ ἤρχησε τὸ ὠραιότερόν του ἄσμα. Ἡ γλυκεῖα μελωδία ἐφέρετο ὑπὸ τῆς αὐρας καὶ ἀντελαλεῖτο μακρὰν:

Πέτα, πουλάκι, πέτα
Στὸ παραθύρι τῆς.

Εἰς τὴν καλύβην ἡ νεάνις περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀρυπνίσθη. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἤκουσεν ἀπὸ τῆς κλίνης τῆς μακρόθεν τὸ ὠραῖον ἄσμα. Ὀλίγον κατ'

ὀλίγον, εἶδε ποῦ εὕρισκετο: μία καλύβη, μία ἀθλία στρωμένη, ποιμενικὴ κατοικία πτωχῇ. Κατ' ἀρχὰς ἡ νεάνις ἐνόμισεν ὅτι ἐβλεπεν ὄνειρον καὶ ἠθέλησε νὰ φέρῃ τὰς χεῖρας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦτον ἐξυπνη, ἀλλ' ἦτο τόσο ἐξησθενημένη, ὥστε δὲν ἐδυνήθη νὰ κινήσῃ τοὺς

βραχίονας. Ἐδοκίμασε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ λαιμὸς τῆς ἦτο ξηρὸς καὶ λέξις δὲν ἐξήρχετο ἐκ τῶν χειλέων τῆς. Δίψα φοβερὰ τὴν ἐφλόγιζε καὶ ἀφῆκε μικρὸν στεναγμόν.

Γηραιά χωρική, μετὰ ἀγαθὴν καὶ συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν, ἡγήθη, ἀφῆκε τὴν ἐστίαν, πλησίον τῆς ὁποίας ἐκτύπα τὸ βούτυρον, καὶ ἔφερεν ὕδωρ δροσερὸν ἐντὸς ἀγγείου ξυλίνου. Ἡ γραῖα ἐπλησίασε τὸ ἀγγεῖον εἰς τὰ χεῖλη τῆς νεάνιδος, τῆς ἐθώπευσε τὸ μέτωπον, τῇ ἐχαμογέλασε καὶ κατόπιν, ἐπειδὴ παρετήρησεν ὅτι ἡ νεάνις ἐρρίγισι, ἐξεκρέμασε μίαν παλαιὰν κάπκιν ἀπὸ τὸν τοῖχον καὶ ἐσκέπασε μετὰ αὐτὴν τὴν ἀσθενή.

Οἱ φθόγγοι τοῦ αὐλοῦ, ὅτε μὲν βραδεῖς καὶ μελαγχολικοί, ὅτε δὲ ζωηροὶ καὶ φαιδροί, ἐπλησίαζον ὁλοέν. Ἡ καρδία τῆς νεαρᾶς κόρης ἤρχισε νὰ πάλλῃ καὶ τὰ χρώματα ἐπανῆλθον εἰς τὰς παρειάς τῆς.

Ὅταν ὁ αὐλὸς ἐσίγησεν, ἡ γραῖα ἤνοιξε τὴν θύραν, ὑπεδέχθη τὸν ποιμένα μετὰ λόγους ἀγάπης καὶ εἶπεν εἰς τὴν νεάνίδα:

«Νὰ ὁ υἱός μου, ὁ καλός μου Ζωζῆς».

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΕΦΥΡΑΝ

— Αἱ λοιπὸν, Θανασό, φέρε ἀπὸ τὰ ἴδια, καὶ ἀκούστε σῆς, γηρόπουλα, πῶς πέρνονται αὐτὰ τὰ κόκκινα σειρήνια...

— Νὰ! φαντασθῆτε μετὰ τὸ νοῦ σας ἓνα βουνὸ ὅσο χίλια μέτρα ψηλὸ, κάτω στὰ πόδια του νὰ τρέχῃ ποτάμι μετὰ μεγάλο καὶ φαρδὺ γεφύρι καὶ ὀλόγυρα βουνὰ καὶ κάμπους ἀπεραντοῦς· ὅλη αὐτὴ εἴταν ἡ εἰκόνα τῆς μάχης. Οἱ ἐχθροὶ εἴταν πάνου στὸ βουνό, κρυμμένοι στοὺς βράχους καὶ στὶς πέτρες, ἐμεῖς κάτω, κάτω, πίσω ἀπὸ τὸ γεφύρι, ὅσο ἐκατὸ μέτρα,